

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **Mgr. J. N.**, bytem v O., R., zast. Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Legionářská 3, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. KÚOK/76458/2012/ODSH-SD/7228, č. j. KUOK 96298/2012, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání

žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městské policie Olomouc ze dne 7. 8. 2012, č. j. SMOI/118683/2012/MPO/Bud. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost o povolení obnovy řízení ve věci rozhodnutí o blokové pokutě, uložené žalobci 5. 11. 2009 v rámci blokového řízení Městskou policií Olomouc, číslo pokutového bloku X, série X, ve výši 1.000 Kč, za přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění platném do 31. 7. 2011.

[2] V žalobě žalobce namítal, že oba správní orgány vycházely z toho, že obnova blokového řízení není možná. To je v rozporu s usnesením Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010. Žalobce na toto správní orgány upozornil, nicméně tyto se s jeho argumentací neztotožnily s odůvodněním, že tato otázka není dosud jednoznačně vyřešena. Dle názoru žalobce přitom správním orgánům nic nebránilo řízení přerušit až do rozhodnutí rozšířeného senátu, neboť šlo nepochybně o otázku, která měla pro rozhodování v dané věci zcela klíčový význam. Pokud šlo o důvody obnovy blokového řízení, měl žalobce za to, že byt' v blokovém řízení se dokazování neprovádí, není možné řidiče sankcionovat v důsledku nezákonného důkazu ani v řízení blokovém, kdy řidič nemá důvod předpokládat opak s přihlédnutím k obvyklému běhu věcí. Jinými slovy, nezákonný postup správního orgánu nemůže požívat právní ochrany s odkazem na to, že se žalobce měl bránit v blokovém řízení svým nesouhlasem s uložením pokuty. K takovému postupu však žalobce neměl důvod, neboť logicky předpokládal zákonnost prováděného měření. Podle žalobce měla být obnova řízení zahájena již z moci úřední. Ostatně tomuto názoru přisvědčuje i fakt, že rovněž Nejvyšší správní soud umožnil přezkum rozhodnutí vydaného formou příkazu v příkazním řízení, které je rovněž řízením zkráceným, a to např. ve svém rozhodnutí č. j. 7 As 74/2010 – 71. Žalobce poukázal na fakt, že řízení o povolení obnovy není primárně zaměřeno ke skutkovému přezkoumávání nových skutečností či důkazů existujících již v původním řízení, ale je zaměřeno ke zjištění, zda jsou naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení. Správní orgány postupovaly v rozporu s uvedeným a zatížily tak řízení závažnou vadou a postupovaly rovněž v rozporu s principem *in dubio pro reo*. Žalobce odkázal na nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2517/08, který se týkal analogického případu povolení obnovy trestního řízení, nicméně jeho principy jsou aplikovatelné i ve správním řízení, *nota bene* ve správním trestání. Podle tohoto nálezu *není účelem řízení o povolení obnovy řízení posuzování viny odsouzeného, posuzování těchto otázek v rámci tohoto řízení zřetelně překračuje účel tohoto řízení, překračuje zákonem mu vymezený procesní rámec, a pokud se tak stalo, nejde o jednání ultra vires, které s sebou nese zásahy do základních práv stěžovatele v důsledku svévole*. Povinností správních orgánů bylo zkoumat nový důkaz toliko z pohledu jeho potenciální možnosti zpochybnit původní rozhodnutí, a to za plného respektování zásady *in dubio pro reo*, která ovládá rovněž správní právo trestní. Této povinnosti správní orgány nedostály a nerespektovaly § 101 správního řádu. Podle žalobce za situace, kdy žalobce předloží důkaz svědčící zřejmě o nezákonnosti prováděného měření, není namístě, aby správní orgán polemizoval s žalobcem o obsahu těchto smluv, ale aby zejména zhodnotil, zda byl tento důkaz součástí spisového materiálu v okamžiku vydání rozhodnutí a zda tento důkaz může zvrátit původní rozhodnutí. Uvedené je o to citelnější, když v důsledku vadného postupu správních orgánů hrozí žalobci ztráta řidičského oprávnění jakožto významný zásah do jeho veřejného

subjektivního práva. K důkazu žalobce navrhl spis Městské policie Olomouc a spis žalovaného. Žalobce dále navrhl přerušení řízení podle § 48 s. ř. s. do doby, než bude o otázce rozhodnuto Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 1 As 21/2010. Podle žalobce napadené rozhodnutí je nezákonné a zřejmě i neústavní.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že námitky uvedené v žalobě považuje za nedůvodné. Žalovaný poukázal na skutečnost, že blokové řízení je řízením speciálním, které je upraveno v § 84 zákona o přestupcích a lze jej využít jen za splnění zákonem stanovených podmínek. Jednou z těchto podmínek je, že obviněný z přestupku je ochoten pokutu zaplatit. Z logiky věci je zřejmé, že pokutu bude ochoten zaplatit jen v případě, že si bude vědom, že přestupek spáchal, což stvrdí svým podpisem na pokutovém bloku. Podrobněji se k projednání přestupku v blokovém řízení vyjádřil jak prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí, tak následně taktéž správní orgán odvolací. Na závěrech vyslovených žalovaný i nadále setrval a plně se na ně odkázal. K odkazu na nález Ústavního soudu a rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že je žalobce, přesněji řečeno jeho právní zástupce, interpretuje ryze účelově. K námitce o vážném zásahu do práv žalobce žalovaný uvedl, že v případě, že by žalobce dodržoval pravidla silničního provozu, k žádnému zásahu do jeho práv by nedošlo. Námitka ztráty řidičského oprávnění je rovněž zavádějící, neboť za překročení rychlosti o 19 km/h [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb.] se sankce zákazu činnosti neukládá.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 13. 11. 2012.

[5] V žádosti o obnovu řízení žalobce namítal, že byl postižen na základě nepřípustného, tj. absolutně neúčinného důkazu, neboť provedené měření bylo realizováno v rozporu se zákonem – žádný dokument neoznačuje úseky, v nichž je Městská policie Olomouc oprávněna měřit rychlost v obci a dále, že zmatečností trpí i samotný napadený pokutový blok, není z něj patrné, o jakou rychlost v obci žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost ani porušovaná povinnost podle zákona o silničním provozu, nehledě na řadu dalších zejména formálních vad, kdy na bloku není uvedeno číslo občanského průkazu řidiče a chybí zde jméno, příjmení a funkce policisty, který měl pokutu žalobci uložit.

[6] V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem žádosti o obnovu řízení je skutečnost, že z dokumentu „Měření rychlosti Městskou policií Olomouc – dohoda“ ze dne 8. 6. 2009 se podává, že Policie ČR, dopravní inspektorát Olomouc, stanovila, že měření rychlosti nebude prostřednictvím Městské policie probíhat na silnicích 1. třídy a že na základě vyhodnocení proběhne každé pololetí upřesnění podmínek pro dozor nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. O existenci tohoto dokumentu se žalobce dozvěděl v souvislosti s námitkami proti záznamu bodů dne 14. 9. 2011. Správní orgán I. stupně dovodil, že žádost o obnovu řízení není právně přípustná a své rozhodnutí odůvodnil citací

z rozsudků Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 58/2007 – 117, č. j. 2 Ans 2/2010 – 62, a č. j. 4 As 25/2010 – 34. K odvolací námitce žalobce o nesprávné interpretaci usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2010 správní orgán I. stupně uvedl, že se týká případů, kdy je stěžovatelem zpochybňováno, zda k blokovému řízení vůbec došlo. Žalovaný se ztotožnil s právním posouzením správního orgánu I. stupně, že nelze obnovit blokové řízení s odkazem na dřívější judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalobce se svým souhlasem s projednáním věci v blokovém řízení vzdal práva projednání ve formálním správním řízení, do kterého patří i řádný opravný prostředek – odvolání. Pokud žalobce na místě nesouhlasil a nebyl si vědom spáchání přestupku, mohl se dále domáhat zproštění své viny na základě jím navrhovaných skutečností. V posuzovaném případě takto žalobce neučinil a na místě projednání přestupku dal svůj souhlas s jeho projednáním. Žalovaný se neztotožnil s tím, že uváděný důvod obnovy blokového řízení spočívající v nezákonném stanovení místa měření rychlosti v Olomouci prováděného Městskou policií 5. 11. 2009 na ulici R. (silnice II. třídy) je pádným důvodem pro zrušení rozhodnutí i v rámci přezkumného řízení, k němuž již marně uplynula lhůta, natož za důvod pro obnovu řízení. Žalovaný odkázal na spisovou dokumentaci, ze které jasně vyplývá vymezení, které bylo stanoveno Policií ČR po dohodě s Městskou policií, tj. že měření rychlosti nebude prováděno na silnicích I. tříd. Obsah a forma takovéhoho stanovení nemůže být podkladem pro obnovu řízení. Podle žalovaného nelze posuzovat jako předběžnou otázku jak rozhodne rozšířený senát v postoupené věci, když předem není jasně vymezen okruh dopadů související judikatury téhož soudu a bude-li možno pod takovéto případné rozhodnutí skutkově zahrnout i posuzovaný případ.

[7] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[8] Spornou otázkou v souzené věci je, jak správně poukázal žalobce (odkazem na věc postoupenou rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 21/2010), zda obnova řízení při souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení je možná. Rozšířený senát ve svém usnesení ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65, č. ve Sb. NSS 2838/2013 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), dospěl k názoru, že nikoli.

[9] V souzené věci mezi účastníky soudního řízení správního není sporné, že žalobce souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení učinil. To potvrzuje jeho podpis na předmětovém pokutovém bloku, jehož kopie je součástí správního spisu žalovaného doloženého soudu. S odkazem na citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu zdejší soud poukazuje na to, že ani v souzené věci není co obnovovat, neboť řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) starého správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., jak uvádí citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu) neproběhlo. Souhlasem s vyřízením věci v blokovém řízení žalobce souhlasil se zjištěním přestupku a uložením sankce, tedy se zkráceným řízením a s tím, že nebude vedeno řízení v plném rozsahu v souladu s § 9 a § 44 a násl. správního řádu (zákonu č. 500/2004 Sb.) ve spojení s § 51 a násl. zákona o přestupcích (zákon č. 200/1990 Sb.). Návrhem na obnovu řízení rovněž nelze

takové správní řízení zahájit. Udělením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení se obviněný dobrovolně vzdává možnosti zajištění dalších důkazních prostředků a následného zjišťování skutkového a právního stavu v běžném správním řízení. Povaze blokového řízení neodpovídá ani právní názor o principiální možnosti obnovy blokového řízení v případě tvrzeného nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu věci až v rámci obnovy blokového řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformalizovaného typu řízení o přestupku. V souzené věci žalobce svůj nesouhlas s blokovým řízením vůbec nenamítal.

[10] Ještě před rozhodnutím ve věci postoupené rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu citovaném výše žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k totožnému závěru. Proto jeho rozhodnutí v soudním přezkumu s odkazem na usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 3. 2013, čj. 1 As 21/2010 – 65, v testu právnosti obstálo.

[11] Na výše uvedeném nic nemění ani argument žalobce, že není možné řidiče sankcionovat v důsledku nezákonného důkazu ani v řízení blokovém, kdy řidič nemá důvod předpokládat opak s přihlédnutím k obvyklému běhu věcí. Žalobce tvrdí, že neměl důvod nesouhlasit s uložením pokuty v blokovém řízení, neboť předpokládal zákonnost prováděného měření. Podle žalobce tomuto názoru přisvědčuje i fakt, že Nejvyšší správní soud umožnil i přezkum rozhodnutí vydaného formou příkazu v příkazním řízení, které je rovněž zkráceným řízením, např. ve svém rozhodnutí č. j. 7 As 74/2010 – 71. Ačkoliv jsou zdejšímu soudu známy právní názory odborné právnické veřejnosti, zejména akademické sféry, podle kterých by mělo být přezkoumatelné v soudním řízení správním každé rozhodnutí vydané v blokovém řízení, setrvalá judikatura všech správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu, takový názor nezastává. V souzené věci zdejší soud v návaznosti na shora citovanou judikaturu je oprávněn pouze k tomu, aby přezkoumal postup správních orgánů z hlediska udělení souhlasu s blokovým řízením, a v případě udělení tohoto souhlasu se v souladu s uvedenou argumentací věcí nezabývá. Za konkrétních okolností souzené věci (zejména s ohledem na irelevantní námitku o komunikaci I. třídy) neshledal zdejší soud důvod k jinému postupu.

[12] Jako nedůvodnou shledal soud námitku, že správní orgány postupovaly v rozporu s principem *in dubio pro reo* a nezabývaly se tím, zda jsou naplněny podmínky pro povolení obnovy řízení, tj. zda žalobcem uplatněné skutečnosti či důkazy lze považovat za skutečnosti nebo důkazy pro žalobce nové, byť v původním řízení existující a které mohou odůvodňovat jiné řešení již pravomocně dříve vyřešené otázky. Vzhledem ke shora vyslovenému právnímu názoru a akceptovanému obsahu napadeného rozhodnutí žalovaného soud konstatuje, že žalovaný se i přes shledanou nemožnost nařízení obnovy řízení namítanou skutečností o nezákonném měření zabýval a neposoudil ji jako relevantní důvod ani pro přezkumné řízení podle § 94 správního řádu, ani jako důvod pro případnou obnovu řízení podle § 100 správního řádu, protože přestupek byl spáchán na ulici Rooseveltova, což je silnice II. třídy. Proti tomuto tvrzení a názoru správních orgánů žalobce ničeho nenamítal, navíc je soudu známo, že ulice R. není komunikací I. třídy.

Uvedené měření tak neodporuje dohodě Policie ČR a Městské policie Olomouc ze dne 8. 6. 2009, podle které Městská policie Olomouc nebude měřit rychlost na silnicích I. tříd, jak namítal žalobce. S touto argumentací se zdejší soud ztotožňuje. Žádná pochybnost zde nevznikla, a proto důvod pro mimořádný opravný prostředek anebo dozorčí prostředek zde skutečně žádný nebyl. Nad rámec tohoto rozsudku, avšak pro vyslovení úplného právního názoru, soud doplňuje, že v případě zjevné nezákonnosti by mohl být postup opačný, avšak k tomu v souzené věci nedošlo (k tomu lze srovnat věc rozhodnutou zdejším soudem pod sp. zn. 76 A 9/2011).

[13] Zneužití a překročení mezí u správního uvážení správními orgány soud v souzené věci nezjistil. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. S. S.: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[14] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[15] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 11. 9. 2014

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Lélová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně